

loven fsv. angår elektroniske systemer, hvor der sker en registrering og opsamling af fordringer på brugeren, men hvor betalingselementet alene er afregning for brug af det elektroniske systems primære funktioner. Adgangen til at dispensere helt eller delvist fra loven forudsættes således først og fremmest udnyttet til at undtage nye elektroniske telekommunikationssystemer, fx. kontokaldesystemer. Som andre eksempler kan nævnes EDB-biblioteker og andre lignende informationssystemer, hvor brugeren ved hjælp af kode eller lignende via terminal, eventuelt ved hjælp af et modem, har adgang til informationer, diverse EDB-programmer, eller databaser med søgefunktioner som fx. Retsinformation, UNI-C m.fl., jf. i øvrigt bemærkningerne til nr. 2.

Det karakteristiske for disse systemer er, at de ydelser, der udbydes i systemerne alene er telefonydelser, rene informationsydelser, dataprogrammer, regneprogrammer og lignende. Der er tale om systemer, som principielt er omfattet af reguleringen, men som der vil kunne gives dispensation fra.

En dispensation vil i overensstemmelse med bemærkningerne til lovforslaget om betalingskortloven, skulle foretages ud fra en afvejning mellem forbrugerpolitiske og erhvervspolitiske hensyn. Der bør derfor ske en høring af forbruger- og erhvervsorganisationerne, forinden praksis fastlægges.

En undtagelse fra loven vil kunne meddeles generelt og vil kunne tidsbegrænses og betinges som led i en forsøgsordning. Det forudsættes, at der sædvanligvis ikke dispenseres fra lovens ansvars- og tabsbegrænsningsregler.

Til nr. 2

Bestemmelsen svarer til udkastet i Betænkning nr. 1255, side 57.

Bestemmelserne i stk. 1 og 2, er uændret i forhold til gældende lov.

Definitionen i stk. 3, henviser til definitionen af betalingskort i stk. 1.

Adgangen til systemerne forudsætter som tidligere omtalt anvendelse af en personlig, sædvanligvis hemmelig kode eller andet lignende legitimationsmiddel, der ikke er betalingskort. Definitionen indebærer endvidere at systemet – ligesom det kan ske i visse betalingskortsystemer – kan anvendes uden personlig kontakt. Det forhold, at en pengeinstitutkunde pr. telefon ringer til sin filial og til personalet anmoder om overførsel af penge mellem sine forskellige konti eller overførsel til fremmede konti efter at have opgivet et hemmeligt mærke til sin indlånskonto, falder uden for lovens område.

Definitionen indebærer, at systemer, der anvendes i »betalingsøjemed«, således som dette begreb er de-

fineret i den gældende betalingskortlov er omfattet. Det vil sige, at såvel systemer, hvor der kan foretages direkte overførsel fra bankkonti, uden personlig kontakt, som systemer, der blot indebærer en registrering og opsamling i systemet af fordringer på brugeren til efterfølgende betaling via andre betalingskanaler – parallelt til eksempelvis konto- og kreditkort – er betalingsystemer i lovens forstand.

Begrebet »hæve penge« omfatter også overførsel mellem brugerens egne konti, fx. overførsel fra en lønkonto til en budgetkonto, idet der sker hævning af penge på lønkontoen.

Loven berører ikke spørgsmålet, om en køber kan gøre krav gældende over for systemudbyderen i anledning af mangler ved salgsgenstanden og lignende. Forholdet mellem leverandør og køber reguleres som udgangspunkt af andre regelsæt som fx. købelov, kreditaftalelov og lov om visse forbrugsaftaler. Forholdet er således helt parallelt med den gældende betalingskortlov.

Definitionen i stk. 3, omfatter ikke almindelige telefonsystemer, hvor brugeren identificeres ved, at opkaldet foretages fra den pågældendes telefon, idet der ikke anvendes en kode eller lignende legitimationsmiddel. Således vil heller ikke de forskellige underholdningstilbud, som teleselskaberne nu udbyder på denne måde som Service 900-tjenester, være omfattet.

Til nr. 3

Der er indsat et nyt kapitel i betalingskortloven, der bygger på udkastet i Betænkning nr. 1255, side 57-59, samt fremstillingen side 42-44, og side 45-55. Bestemmelserne gælder alene for betalingsystemer uden betalingskort.

Til § 26 a

Bestemmelsen svarer til udkastet i Betænkning nr. 1255, side 57.

Betalingskortloven indeholder ikke længere definitioner af, hvem der er kortudsteder, betalingsmodtager og kortindehaver. Bestemmelserne herom blev ophævet ved lovrevisionen i marts 1992, uden at der var tilsigtet nogen realitetsændring, idet definitionerne ikke længere skønnes nødvendige.

Den tidligere lov fastsatte, at ved kortudsteder forstås:

- 1) Den, med hvem kortindehaver indgår aftale om brug af betalingskort.
- 2) Den, med hvem betalingsmodtager indgår aftale om tilslutning til betalingsystemet.

Kortudsteder kan være flere juridiske personer, og der kan derfor være en række kortudstedere inden for samme betalingsystem. I Dankort-systemet er